

Utdrag fra boken:

Fra Katarinas bortgang slik jeg så den

”Etter å ha sluppet de siste inn i kapellet, trakk jeg meg diskret tilbake. Jeg gikk ut i korridoren for å vente på at seremonien var ferdig, slik at vi kunne kjøre Karina tilbake til kjølerommet. Hun skulle nemlig ikke legges i kiste ennå. Dette skulle først skje noen dager senere da hun skulle føres til gravlunden.

Mens jeg stod ute i korridoren og ventet, følte jeg plutselig en intens kulde. Samtidig reiste hårene seg på hodet mitt og jeg fikk gåsehud over hele kroppen. Det kjentes i tillegg som om jeg var i nær kontakt med en fjernsynsskjerm, og jeg følte det prikke i hele kroppen som om jeg befant meg i et elektromagnetisk felt.

Da så jeg henne. Som en gråhvit, selvløsende, lett gjennomsiktig skikkelse kom hun ut av den massive betongveggen ved siden av meg, og skred sakte over korridoren, for deretter å forsvinne tvers igjennom murveggen på andre siden og ut i friluft. I noen sekunder var jeg lamslått, men egentlig ikke overrasket.”

Fra Et møte med meg selv

”Da merket jeg det. En eller annen holdt øye med meg. Jeg fikk litt gåsehud, og følte blikket fra et annet menneske. På andre siden av gaten sto det 20–30 mennesker som skulle over, og der møtte jeg blikket fra en person som jeg absolutt burde kjenne. Det var meg selv.

Kopien av meg sto på motsatt side og ventet på grønt lys slik som meg. Vi ville komme til å passere hverandre med centimeters avstand. Så ble det grønt lys og alle begynte å krysse gaten. Min kopi snudde imidlertid og gikk tilbake. Da vi fikk grønt lys, ble jeg gående bak kopien nedover Karl Johan, forbi Grand hotell og nedover mot Jernbanetorget. Jeg gikk fortere for å ta igjen kopien, men det gikk ikke. Jeg kom aldri nærmere enn 4–5 meter.(...)

Senere, under en kanalisering hjemme hos meg, fikk jeg vite at dette var en hybrid, en alian fra verdensrommet, som har tatt min skikkelse. Dette har skjedd ved at det har blitt tatt arvestoff fra meg, og at jeg har blitt klonet. Jeg har møtt tre personer som alle er sikre på at de er klonet. De har alle hatt besøk av utenomjordiske vesener som har tuklet med kjønnsorganene og magen. Jeg mener bestemt at jeg også har blitt gjort noe med.”

Fra Intime besøk

”Med ett kjenner jeg at madrassen jeg ligger på blir presset ned som om noen setter seg eller legger seg ved siden av meg. Jeg kjenner ingen ting av det kalde gufset som pleier å oppstå rundt et gjenferd. Nå har jeg helt klart ett eller annet liggende ved siden av meg i sengen! Jeg ligger helt stille, men ingen ting hender. Den som er ved siden av meg begynner gradvis å forsvinne. Litt etter litt retter madrassen seg opp igjen. Min ukjente venn (jeg håper det var venninne) ligger hos meg omtrent i ti minutter.

Dette skjer en gang til noen dager senere. Jeg bestemmer meg for å eksperimentere litt, og en kveld ber jeg Cille om å legge seg i dobbeltsengen sammen med moren. Jeg overtar Cille sitt rom og seng for noen dager. De første nettene skjer det ingenting. Tilslutt glemmer jeg neste det hele. Men så en natt, presis klokken tre våkner jeg av at det er ett eller annet som på en måte kjærtegner meg. Det er virkelig en nytelse. En søt, kilende kløe spredte seg gjennom hele kroppen. Dette varer i rundet ti minutter.”

Fra Om å se døden i hvitøyet

”Noen timer senere våknet jeg opp på postoperativ seksjon. Det første jeg så var to smilende sykepleiere som spurte om navn og når jeg var født. Jeg svarte korrekt og overbeviste om at jeg var ved mine fulle fem igjen. Men bak sykepleierne stod det tre lysvesener som skinte i et hvitt blendende lys, og en himmelsk ro falt over meg. Der og da fikk jeg bekreftet at jeg ikke hadde vært alene, men var overvåket av åndevesener, eller engler om du vil. Litt lenger borte og til høyre for meg, fikk jeg se en gammel mann i en noe gammeldags sykeseng. Han hadde store hornbriller på seg, og smilte og nikket til meg. Denne pasienten hørte nok verken til de andre nyopererte eller til vår verden, men måtte være et pust fra mange år tidligere. Jeg iakttok sengen med gamle mannen i nærmere en time. Han lå hele tiden og liksom passet på meg. Etter en stund var sengen og mannen plutselig borte.”